

Jurisprudence of Civil Law 2016-2017
with Commentary¹

Cosmin-Răzvan MIHĂILĂ²

1. Sancțiunea nedepunerii tuturor actelor doveditoare în procedura administrativă de soluționare a notificărilor formulate în baza Legii nr. 10/2001. Posibilitatea depunerii actelor direct în fața instanței de judecată/ The sanction for not submitting all the proving documents in the administrative procedure for solving the notes formulated by Law no. 10/2001. The possibility of submitting the documents directly in front of the Court of law

Decizia civilă nr. 38 din 12 februarie 2017, Curtea de Apel Galați, Secția I civilă/ Civil decision no. 38 of February, 12 2017, The Court of Law of Galați, Civil Court of Law no. 1³

Abstract: In Court, in administrative procedure the request of the person entitled to be provided compensation equivalent to the loss according to Law no. 10/2001 was rejected, because he/she did not submit the documents requested by the public authority in time. The rightful came forward with legal action and attached the documents. The authority defended itself by invoking the fact that the rightful could not submit those documents directly in front of the Court, and as a consequence has no right to a trial for not respecting the initial deadline for submitting the documents. But the Court took notice of the fact that the deadline established by Law no. 165/2013 regards exclusively the administrative procedure, and this conclusion is a consequence of both the literal interpretation of the law, as well as of its teleological one, as the purpose of the normative act is to accelerate

¹ Jurisprudența este disponibilă în format electronic pe pagina de internet a Curții de Apel Galați la adresa http://portal.just.ro/44/SitePages/jurisprudenta.aspx?id_inst=44 și în Buletinul Jurisprudenței Curții de Apel Galați.

² Secțiune îngrijită de Judecător Curtea de Apel Galați, lect.univ.dr., Facultatea de Științe Juridice, Sociale și Politice, Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați, Romania. E-mail: cosmin.mihaila@ugal.ro.

³ Decizia civilă este disponibilă la adresa: <http://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocument/147937>

the procedures regarding the finalizing of the process of giving back the real estates that the law considers and the emitting of decisions or provisions that they are obliged to respect. As a consequence, the sanction regarding the rejection is functional only in the case when the administrative deadline is not respected, but as a result the decision or the procedure is emitted exclusively on the basis of the documents already submitted. They considered that the law does not interdict by any provision the entitled person to make proof of the fact that he/she meets the conditions provisioned by the special law of compensation directly in front of the court of law, in the direction of offering proofs regarding the quality of an entitled person, the fact that one's property right or its author exist, the date when the real estate was taken into the possession of the state and its being absorbed within the deadline imposed by the law, and the court has the obligation to analyse the basis of all these.

Prin sentința civilă nr. 549 din 15.09.2016 a Tribunalului Vrancea, pronunțată în dosarul nr. 2376/91/2015, a fost admisă contestația formulată de contestatorul N.L. împotriva Dispoziției nr. ... din 15.10.2015, emisă de intimata Primăria Municipiului F., a fost anulată dispoziția contestată și s-a constatat că reclamantul are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent în condițiile prevederilor legii speciale, pentru imobilul construcției și teren, ultimul în suprafață de 600 mp, situat în F., str. G.C. nr., județul V.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut, în esență, că autoarea reclamantului (rudă de gradul I cu petentul) a dobândit proprietatea asupra imobilului în discuție în anul 1947, probându-se perpetuarea acestui drept de proprietate până în anul 1977, când rezultă preluarea bunului de către stat. S-a dovedit, atât calitatea de succesibil acceptant a reclamantului față de persoana deposedată, cât și faptul că acesta ar fi singurul autor al unei notificări în acest sens. De asemenea, s-a probat că autoarea deposedată a dobândit dreptul de proprietate exclusiv asupra unei suprafețe de 660 mp, fiind fără relevanță faptul că la momentul preluării bunului a fost măsurată o suprafață superioară cantitativ, cât timp petentul nu a făcut proba dobândirii diferenței în plus prin oricare dintre modurile prescrise de lege pentru dobândirea proprietății private. De asemenea, Tribunalul a reținut că în pofida specificațiilor din dispoziția atacată, petentul a probat calitatea de succesibil acceptant al acesteia, în cauză nedovedindu-se acordarea efectivă de despăgubiri pentru bunul preluat, relevante fiind în această privință exclusiv prevederile art. 6 din decizia nr. 421/1977.

Privitor la modalitatea de soluționare a notificării depusă de reclamant, Tribunalul a apreciat criticile formulate de petent ca fiind justificate. Astfel, Tribunalul a reținut că reclamantul are calitatea de persoană îndreptățită

(art. 3 și 4 din lege), că imobilul în discuție intră în sfera de incidență a Legii nr. 10, iar preluarea de către stat a terenului în suprafață de 660 mp din patrimoniul autoarei reclamantului ca modalitate efectivă, intră în sfera de incidență a art. 2 alin. 1 lit. h din Legea nr. 10/2001.

Văzând aceste considerente precum și manifestarea univocă a reclamantului de a primi despăgubiri, Tribunalul a reținut întrunirea în persoana reclamantului a tuturor cerințelor de temeinicie a solicitării sale, astfel că a admis contestația formulată în temeiul Legii nr. 10/2001 împotriva dispoziției nr. 1527 din 15.10.2015 emisă de intimata Primăria Municipiului F., a anulat dispoziția și a constatat că reclamantul are dreptul la măsuri reparatorii prin echivalent în condițiile prevederilor legale speciale, pentru imobilul construcției și teren, ultimul în suprafață de 660 mp, situat în Focșani, str. G.C. nr. 7, județul Vrancea (astfel cum a solicitat prin notificare).

Împotriva sentinței civile nr. 549 din 15.09.2016 a Tribunalului Vrancea a declarat apel pârâta criticând-o pe motive de nelegalitate sub aspectul încălcării de către instanța de fond a dispozițiilor art. 32 alin. 1 din Legea nr. 165/2013 prin care este instituit un termen de decădere în procedura administrativă, de 120 de zile, în care persoanele îndreptățite pot completa cu înscrisuri dosarele depuse la entitățile investite de lege. În opinia apelantei, acest termen nu a fost respectat de către reclamant, care nu a depus actele ce i-au fost solicitate în procedura administrativă, împrejurare față de care apelanta consideră că dispoziția atacată este legală și temeinică astfel că a solicitat admiterea apelului și schimbarea în tot a sentinței atacate în sensul respingerii contestației formulate de petent.

Prin întâmpinare, intimatul reclamant a solicitat respingerea apelului și menținerea sentinței atacate ca fiind temeinică și legală.

Prin decizia civilă nr. 38 din 12.02.2017, Curtea de Apel Galați a respins ca nefondat apelul declarat de pârâtă. Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că, potrivit art. 32 din Legea nr. 165/2013, se instituie un termen de decădere în procedura administrativă, de 120 de zile, în care persoanele care se consideră îndreptățite pot completa cu înscrisuri dosarele depuse la entitățile investite de lege. Termenul curge de la data la care persoanei i se comunică în scris documentele necesare soluționării cererii sale.

Termenul prevăzut la alin. (1) poate fi prelungit la cererea scrisă a persoanei care se consideră îndreptățită sau a reprezentantului legal, prin decizia conducătorului entității investite de lege sau a persoanei împuternicite de către acesta, o singură dată, pentru o perioadă de 60 de zile, în situația în care persoana care se consideră îndreptățită face dovada

efectuării unor demersuri privind completarea dosarului în raport cu alte instituții

Cererea de prelungire a termenului se va formula în interiorul termenului prevăzut la alin. (1) și va fi însoțită de dovada demersurilor întreprinse. Instituțiile deținătoare au obligația de a elibera, în termen de 30 de zile de la data înregistrării cererii, actele doveditoare solicitate.

Din interpretarea prevederilor legale mai sus citate rezultă că termenul de decădere instituit de Legea nr. 165/2013 se referă exclusiv la procedura administrativă, concluzie ce decurge atât din interpretarea gramaticală a legii, cât și din interpretarea teleologică a acesteia, scopul actului normativ fiind acela de a accelera procedurile în vederea finalizării procesului de restituire a imobilelor la care se referă legea, în sensul constrângerii unităților deținătoare la respectarea unor termene de soluționare a cererilor de restituire și la emiterea deciziilor sau a dispozițiilor la care sunt obligate.

Prin urmare, sancțiunea decăderii operează numai în situația nerespectării termenului administrativ, consecința fiind emiterea deciziei sau a dispoziției exclusiv pe baza actelor deja depuse.

Legea nu instituie, însă, nicio interdicție pentru persoana îndreptățită de a face dovada întrunirii condițiilor prevăzute de legea specială de reparație direct în fața instanței de judecată, în sensul administrării de probe cu privire la calitatea de persoană îndreptățită, la existența dreptului său de proprietate sau al autorului său, la data preluării imobilului de către stat și preluarea acestuia în interiorul perioadei de referință a legii, instanța având obligația de a analiza în fond cauza.

Prin urmare, contestatorul are dreptul de a urma procedura judiciară și de a administra toate probele necesare dovedirii pretențiilor sale, la fel ca și ceilalți beneficiari ai prevederilor Legii nr. 10/2001, adoptarea unui raționament contrar celui mai sus exprimat fiind de natură a conduce la discriminarea contestatorului față de alte categorii de persoane îndreptățite aflate în aceeași situație, anterior adoptării Legii nr. 165/2013, care au dreptul să își dovedească pretențiile în fața instanței, astfel încât nu există niciun motiv pentru a se considera că depășirea termenului administrativ prevăzut de art. 32 din Legea nr. 165/2013 ar conduce la pierderea a dreptului însuși de a face dovada pretențiilor, o atare sancțiune echivalând cu pierderea dreptului de acces la instanță.

În consecință, reținând că instanța de fond a făcut o corectă interpretare și aplicare a art. 32 din Legea nr. 165/2013, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă, a respins apelul declarat de pârâtă, critica formulată de aceasta cu privire la legalitatea sentinței atacate fiind vădit nefondată.

Comentariu: În cauză, a fost respinsă în procedura administrativă cererea persoanei îndreptățite de a i se acorda măsurile reparatorii prin echivalent în baza Legii nr. 10/2001, deoarece nu a depus la timp înscrisurile solicitate de autoritatea publică. Persoana îndreptățită a formulat acțiune în instanță și a depus atașat aceste înscrisuri. Autoritatea s-a apărat invocând faptul că persoana îndreptățită nu poate depune aceste înscrisuri direct în fața instanței, fiind decăzută din drept pentru nerespectarea termenului inițial de depunere.

Instanța a constatat, însă, că termenul de decădere instituit de Legea nr. 165/2013 se referă exclusiv la procedura administrativă, concluzie ce decurge atât din interpretarea gramaticală a legii cât și din interpretarea teleologică a acesteia, scopul actului normativ fiind acela de a accelera procedurile în vederea finalizării procesului de restituire a imobilelor la care se referă legea, în sensul constrângerii unităților deținătoare la respectarea unor termene de soluționare a cererilor de restituire și la emiterea deciziilor sau a dispozițiilor la care sunt obligate. Drept urmare, sancțiunea decăderii operează numai în situația nerespectării termenului administrativ, consecința fiind emiterea deciziei sau a dispoziției exclusiv pe baza actelor deja depuse.

S-a apreciat că legea nu instituie, însă, nicio interdicție pentru persoana îndreptățită de a face dovada întrunirii condițiilor prevăzute de legea specială de reparație direct în fața instanței de judecată, în sensul administrării de probe cu privire la calitatea de persoană îndreptățită, la existența dreptului său de proprietate sau al autorului său, la data preluării imobilului de către stat și preluarea acestuia în interiorul perioadei de referință a legii, instanța având obligația de a analiza în fond cauză.

2. Factura fiscală. Soarta dreptului la penalități este independentă de emiterea facturii, factura fiscală având doar calitatea de document justificativ care stă la baza înregistrărilor în contabilitate. Emiterea facturii fiscale neînsușită de debitor nu constituie un caz de întrerupere a prescripției extinctive/ The bill. The legal situation when it comes to penalties is independent of the issuing of the invoice as the bill has but the character of a justifying document that represents the fundament of the fiscal registry. When the issuing of the invoice is not claimed by the debtor, it is not the case to stop the final prescription.

Decizia civilă nr. 68/A din 24.03.2016, Curtea de Apel Galați, Secția I civilă,

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Galați la data de 26.11.2013 sub nr. 8307/121/2013, reclamanta Compania Națională de Transport al Energiei Electrice „Transelectrica” Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Galați

Abstract: The court was invested with an ability to call to trial by which penalties for respective delays were requested because of the main obligations of the contract signed by both parties. For these delay penalties invoices were issued, but when the time to take action came, the deadline for prescription was met. The suer appealed to the fact that the term prescription starts to flow from the moment of issuing invoices and that issuing invoices would have a character similar to a cause of stopping the flowing of the deadline for the final prescription. The court mentioned that there is an article in the convention between the parties according to which the right to penalties is born starting with the first working day after the due date (independently of the issuing of any invoice for this). The accountable penalties are accessories of certain main debts and were prescribed according to article 3 of the Decree 167/1958. The court mentioned that fate of the right to penalties is independent of the issuing of the invoice. According to accountants Law 82/1991 and article 46 C.com. (according to Law 71/2001 for putting the New Civil Code into practice, the provisions of article 46 C.com. were applied as a consequence in the relationships among the professionals until the date when the New Code of Civil procedure came into effect), the invoice has but the quality of a justifiable document that is the fundament of the accountable records in the bookkeeping of the vendor and the buyer. The issuing of an invoice unaccepted by the debtor cannot have the character of a stipulation for ending the deadline of the final prescription because it does not fit with the cases provisioned by article 16 of the Decree no. 167/1958. As a result, it is not relevant that the invoices in discussion here were issued during the time when the main right was not met.

La data de 26.11.2013 sub nr. 8307/121/2013, reclamanta CNT al E.E. „T.” SA a solicitat instanței, contradictoriu cu pârâta SC. A.M. Galați SA, pronunțarea unei hotărâri prin care: - să fie obligată pârâta la plata sumei

de 1.322.168,34 lei reprezentând contravaloarea facturilor de penalități emise în perioada 22.11.2010-07.02.2012, precum și - la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, s-a arătat că între părți s-a încheiat contractului nr. C340/21.12.2007 având ca obiect asigurarea de către creditoare a serviciului de transport, a serviciilor de sistem și de administrare a pieței agro de energie electrică, contra unei sume de bani. Potrivit art. 6 și 19 din contractul părților, debitoarea avea obligația de a achita în termen de 10 zile lucrătoare de la emitere, facturile de energie. Facturile de debit se emiteau funcție de datele de consum comunicate de debitoare și confirmate de operatorul de distribuție FDEE - E.D.M. Nord. Debitoarea nu a achitat la termen unele facturi, motiv pentru care creditoarea a calculat penalități de întârziere în baza art. 9 din contract, la nivelul dobânzii datorate pentru neplata la termen a obligațiilor către bugetul de stat. Pentru penalitățile de întârziere creditoarea a emis facturi fiscale, facturi ce erau însoțite de „Raportul penalităților calculate”. La termenul din data de 16.10.2015 instanța, a pus în discuția părților excepția prescripției dreptului la acțiune invocată de pârâtă, iar prin încheierea din 30.10.2015 instanța a dispus "Admiterea excepției prescripției dreptului material la acțiune pentru suma de 281.052,42lei cuprinsă în facturile de penalități seria TEL-10-F nr.006981 și nr.007385."

Împotriva Încheierii din 30.10.2015 s-a declarat apel de către reclamantă. În motivarea apelului a învederat că în mod neîntemeiat s-a respins acțiunea cu privire la suma de 281.052,42 lei (de fapt) ca fiind prescrisă deoarece:

1. Acțiunea a fost transmisă la 21.11.2013 iar factura 6981 a fost emisă în 22.11.2010 și avea termen de scadență la 2.12.2010. Factura 7385 a fost emisă la 7.12.2010 și era scadentă la 16.12.2010, astfel că termenul de 3 ani prevăzut de art. 3 din Decretul 167/1958 nu era împlinit. Facturile nu puteau fi emise în avans, nefiind vorba despre niște prestații succesive știute și convenite de părți la momentul semnării contractului, așa cum eronat a arătat instanța de fond în încheierea din data de 30.10.2015, având în vedere că ele trebuiau să conțină calculul penalităților pentru intervalul de timp în care pârâta nu și-a îndeplinit obligația principală. Trebuia identificat momentul de început al acestui interval.
2. Instanța nu a avut în vedere faptul că facturile care fac obiectul prezentei cereri au fost emise în perioada în care dreptul la acțiune principal era actual, nu era prescris.
3. Instanța nu a ținut cont de faptul că nu există prevedere contractuală potrivit căreia să fie instituită vreo obligație în sarcina apelantei de a emite

lunar facturile de penalități până la o anumită dată și de a preciza vreun termen de scadență.

4. Prescripția s-a întrerupt prin emiterea somației 31531/22.10.2013. Prin aceasta debitoarea a fost pusă în întârziere, în conf. cu prevederile art. 1522-1523 C.civ., iar în conf. Cu art. 2540 C.civ., prescripția este întreruptă.

5. Prescripția extinctivă a fost întreruptă în conf. cu art. 16 lit. a și 17 din Decretul 167/1958 și ca urmare a recunoașterii facturilor care au făcut obiectul prezentei cauze.

6. Prin adresa nr. 1000/7/24.03.2015, pârâta A.M. Galați SA precizează sub semnătura directorului general, următoarele: „urmare a primirii adresei menționate mai sus (NB nr. 10278/17.03.2015) primită de societatea noastră în data de 23.03.2015, vă comunicăm, prin prezenta, că suntem de acord cu propunerea dumneavoastră de plată, astfel cum aceasta este prezentată în adresa nr. 10278/17.03.2015)“.

În adresa T. SA nr. 10278/17.03.2015, este menționată datoria pârâtei, la data de 12.03.2015, în quantum total de 13.945.210,39 lei, suma conținând și penalitățile în discuție, dovezi ale recunoașterii debitului în discuție.

Solicită admiterea apelului și schimbarea sentinței în sensul admiterii cererii și cu privire la facturile 7385 și 6981.

Prin decizia civilă nr. 68/A din 24.03.2016 a Curții de Apel Galați s-a constatat că apelul nu este fondat.

Între părți a fost încheiat contractul nr. C340/21.12.2007 pentru prestarea serviciului de transport, a serviciilor de sistem și serviciilor prestate de operatorul comercial participanților la piața angro de energie electrică, aceasta intrând în vigoare la data de 01.10.2008, contract în temeiul căreia au fost emise facturile în discuție.

Obiectul contractului constă în asigurarea de către apelantă a serviciului de transport, a serviciilor de sistem și de administrare a pieței angro de energie electrică.

Ca urmare a acestor servicii și în aplicarea prevederilor contractuale s-au emis facturi aferente serviciilor prestate. Debitoarea avea obligația să achite integral și în termenul de 10 (zece) zile lucrătoare facturile emise de apelantă. Unele dintre aceste facturi nu au fost achitate integral la termenele stabilite pentru scadență, sens în care creditoarea a procedat la emiterea de facturi, având ca obiect penalități de întârziere. Conform art. 9 al contractului C340/21.12.20078 „În cazul neîndeplinirii până la data scadentă a obligațiilor prevăzute la art. 6 clientul va plăti în afara sumei datorate penalități pentru fiecare zi de întârziere, începând cu prima zi

lucrătoare după data scadenței. Cuantumul penalităților corespunde ca procent dobânzii datorate pentru neplata la termen a obligațiilor către bugetul de stat, pentru fiecare zi de întârziere, începând cu prima zi lucrătoare după data scadenței până în ziua plății (exclusiv). Valoarea totală a penalităților nu poate depăși valoarea sumei asupra căreia sunt calculate”.

Instanța de fond a constatat prescrisă creanța dată de penalitățile de întârziere consemnate în facturile 6981/22.11.2010 (fila 48) și 7385/7 decembrie 2010 (fila 51).

Data introducerii acțiunii este 21.11.2013.

Potrivit mențiunilor din anexa facturilor 6981/22.11.2010 și 7385/7 decembrie 2010, acestea cuprindeau penalitățile aferente facturilor: 1/006878/13.11.2009 scadentă la 1 decembrie 2009, 2/007488/14 decembrie 2009 scadentă la 14 decembrie 2009, 3/000291/14 ianuarie 2010 scadentă la 5.02.2010.

Conform art. 7 din decretul 167/1958 (act normativ aplicabil în cauză avându-se în vedere că noul Cod civil a intrat în vigoare la 1.10.2011) prescripția începe să curgă de la data când se naște dreptul la acțiune.

Art. 9 din convenția părților stipulează clar că dreptul la penalități se naște începând cu prima zi lucrătoare după data scadenței (independent de emiterea vreunei facturi în acest sens). Penalitățile contabilizate prin facturile 6981/2010 și 7385/2010 sunt accesorii ale unor debite principale scadente la 1 decembrie 2009, 8 ianuarie 2010, 5 februarie 2010. Dreptul la penalități s-a născut la 2 decembrie 2009, 9 ianuarie 2010, 6 februarie 2010 și s-a împlinit în conformitate cu art. 3 din Decretul 167/1958 la 2 decembrie 2012, 9 ianuarie 2013, 6 februarie 2013.

Prezenta acțiune s-a introdus după toate aceste date, astfel că termenul de prescripție era împlinit.

Apoi, trebuie menționat că soarta dreptului la penalități este independentă de emiterea facturii. Potrivit Legii contabilității 82/1991 și ale art., 46 C.com. (potrivit Legii 71/2001 pentru punerea în aplicarea a noului Cod civil, dispozițiile art. 46 C.com. sunt aplicabile în continuarea în raporturile dintre profesioniști până la data intrării în vigoare a Noului Cod de procedură civilă) factura fiscală are doar calitatea de document justificativ care stă la baza înregistrărilor în contabilitatea furnizorului sau a cumpărătorului.

Pe cale de consecință, faptul că facturile în discuție au fost emise în perioada în care dreptul principal nu era stins, nu are relevanță. Potrivit art. 16 din Decretul 167/1958 întreruperea prescripției extinctive a

dreptului la acțiune se poate face prin: recunoașterea dreptului, printr-o cerere de chemare de chemare în judecată sau printr-un act începător de executare și nu prin emiterea de facturi. Somația 31531/22.10.2013 nu a putut întrerupe prescripția pentru că este emisă după data împlinirii termenului de prescripție. La fel și adresa 1000/7/24.03.2015 prin care se pretinde că ar opera cazul prev. de art. 16 lit. a din Decretul 167/1958. Față de considerentele de mai sus, prin prisma dispozițiilor art. 480 alin.1 teza I Cod procedură civilă, s-a respins apelul declarat ca nefondat.

Comentariu: Instanța a fost investită cu o cerere de chemare în judecată prin care s-au solicitat penalitățile de întârziere aferente unor obligații principale din contractul încheiat între părți. Pentru aceste penalități de întârziere s-au emis facturi aferente, însă la momentul promovării acțiunii, termenul de prescripție era împlinit. Reclamanta a invocat faptul că termenul de prescripție începe să curgă de la emiterea facturilor și că emiterea facturilor ar avea un caracter similar unei cauze de întrerupere a curgerii termenului de prescripție extinctivă. Instanța a reținut că există un articol în convenția părților potrivit căruia dreptul la penalități se naște începând cu prima zi lucrătoare după data scadenței (independent de emiterea vreunei facturi în acest sens). Penalitățile contabilizate sunt accesorii ale unor debite principale și s-au prescris în conformitate cu art. 3 din Decretul 167/1958.

Instanța a menționat că soarta dreptului la penalități este independentă de emiterea facturii. Potrivit Legii contabilității 82/1991 și ale art. 46 C.com. (potrivit Legii 71/2001 pentru punerea în aplicarea a noului Cod civil, dispozițiile art. 46 C.com. au fost aplicabile în continuarea în raporturile dintre profesioniști până la data intrării în vigoare a Noului Cod de procedură civilă) factura fiscală are doar calitatea de document justificativ care stă la baza înregistrărilor în contabilitatea furnizorului sau a cumpărătorului. Emiterea unei facturi fiscale neacceptate de debitor nu poate avea caracterul unei cauze de întrerupere a termenului de prescripție extinctivă, deoarece nu se încadrează în cazurile prevăzute de art. 16 Decretul nr. 167/1958. Pe cale de consecință, nu are relevanță faptul că facturile în discuție au fost emise în perioada în care dreptul principal nu era stins.

3. Notificare formulată în baza Legii nr. 10/2001 ce nu a ajuns la destinatar din motive independente de voința părții. Neincidența sancțiunii decăderii / The notification formulated according to Law no. 10/2001 that did not reach its recipient for reasons independent of the will of the parties. The non-affection of the sanction of decaying

Decizia civilă nr. 173/A din 10.10.2016, Curtea de Apel Galați, Secția I civilă

Abstract: In court, the suer made claims against the provision emitted by the mayor by which the notification formulated according to Law no. 10/2001 was rejected to her, because she did not respect the deadline of submitting the documents according to the law. The suer invoked the fact that she asked a process server to communicate the notification to her, but it was afterwards lost on its way between the server and the public authorities, without any guilt in this sense from the part of the suer. The court appreciated that the suer fulfilled her obligation according to article 22 of Law no. 10/2001 to submit a notification regarding the real estate requested by means of a process server, but the notification was afterwards lost somewhere between the server and the Prefecture of Vrancea County. As long as the suer fulfilled her obligations provisioned by article 22 of Law no. 10/2001, she has no guilt for the fact that the notification did not reach its destination or was not registered by Vrancea Prefecture, and the court observed that the emitted order by the mayor of Focșani City according to this special law does not correspond to the actual data of the kind.

Prin cererea înregistrată la nr. 1191/91/2015* reclamanta P.S. a chemat în judecată pe pârâta Primăria Focșani și a solicitat anularea dispoziției nr. 578/2015 emisă de aceasta.

Arată reclamanta că prin această dispoziție s-a respins notificarea nr. 227/30.11.2005 ca fiind formulată peste termenul prevăzut de Legea 10/2001, notificare ce se referea la restituirea imobilului din Focșani, str. F. nr. 9.

Arată că a mai formulat o notificare pentru același imobil înregistrată la BEJ C.G. sub nr. 123 bis/13.02.2002.

A fost chemată la Prefectura Vrancea pentru a depune acte în dovedire, motiv pentru care a făcut diligențe la CUP Focșani în urma cărora a primit adresa nr. 3634/12.05.2003.

Prin sentința civilă nr. 633/2015 a Tribunalului Vrancea s-a respins contestația ca neîntemeiată reținându-se următoarele:

Prin dispoziția nr. 578/19.03.2015 s-a respins notificarea nr. 227/30.11.2005 motivat de faptul că nu a fost formulată în afara termenului prevăzut de art. 22 al.1 și 5 din Legea nr. 10/2001.

Această dispoziție este legală deoarece ultima zi când se putea formula notificarea de restituire a imobilelor preluate abuziv a fost în data de 14.02.2002, iar notificarea soluționată prin această dispoziție a fost formulată la 30.11.2005.

În ceea ce privește susținerea că reclamanta ar fi formulat pentru imobilul din strada F. nr. 9 Focșani, o altă notificare sub nr. 123 bis din 13.02.2002, se constată următoarele:

Reclamanta a depus la dosarul cauzei copia notificării nr. 123 bis/13.02.2002 referitoare la imobilul din str. F. nr. 9 și comunicarea acesteia adresată Prefecturii Vrancea din aceeași dată de 13.02.2002. Din această comunicare nu rezultă împrejurarea că Prefectura Vrancea a primit această notificare. Dovada de primire și procesul verbal de predare nu cuprinde mențiunile prevăzute de art. 100 din vechiul cod de procedură civilă, prin care se face dovada comunicării actului de procedură și ca atare nu poate fi considerat că s-a făcut comunicarea.

Din relațiile solicitate de la Prefectura Vrancea se reține că doar notificarea nr. 123/2002 referitoare la un alt imobil a fost primită de către această instituție.

Din adresa nr. 123 bis/2002/02.12.2015 a BEJ C.G. s-a reținut că dovada comunicării notificării a fost predată reclamantei după ce aceasta a fost comunicată de Prefectura Vrancea.

Toate acestea dovedesc că notificarea nr. 123 bis/13.02.2002 nu a fost comunicată astfel că nu s-a putut reține că reclamanta a îndeplinit procedura prevăzută de art. 22 din Legea nr. 10/2001 potrivit căreia, „Persoana îndreptățită va notifica în termen de 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoana juridică deținătoare” și al.5 prevede că, „Nerespectarea termenului de 6 luni prevăzut pentru trimiterea notificării atrage pierderea dreptului de a solicita în justiție măsuri reparatorii în natură sau prin echivalent”.

Pentru aceste considerente și cum nu s-a făcut dovada comunicării notificării nr. 123 bis/13.02.2002 tribunalul a apreciat acțiunea ca neîntemeiată respingând-o ca atare.

Împotriva sentinței civile nr. 633/2015 a Tribunalului Vrancea a declarat apel reclamanta care a invocat faptul că a formulat notificare cu privire la imobilul din Focșani, str. Frunzei nr. 9, notificare pe care a înregistrat-o la B.E.J. C.G. sub nr. 123 bis/13.02.2002.

Potrivit art.22 alin. 3 din Legea nr. 10/2001 „ Executorul judecătoresc va înregistra notificarea și o va comunica persoanei notificate în termen de 7 zile de la data notificării.”

Conform alin. 4 ale art. 22 din Legea nr. 10/2001 „ Notificarea înregistrată face dovada deplină în fața oricăror autorități, persoane fizice sau juridice a respectării termenului prevăzut la alin. 1, chiar dacă a fost adresată altei unități decât cea care deține imobilul.

În consecință, în aplicarea acestui text de lege, s-a făcut dovada deplină că a respectat termenul prevăzut de lege.

S-a solicitat admiterea apelului, anularea hotărârii și pe fond admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

Prin decizia civilă nr. 173/A/2016 a Curții de Apel Galați s-a constatat că apelul este fondat.

La dosarul de fond se află copia notificării formulate de apelantă în 13.02.2002 (în termen legal) cu privire la imobilul din Focșani, str. F. nr. 9.

Notificarea poartă ștampila B.E.J. C.G. și nr. 123 bis din 13.02.2002. Este adresată Prefecturii Vrancea.

Prefectura Vrancea prin adresa nr. 15823/26.11.2015 învederează instanței că nu i s-a înaintat notificarea 123 bis/2002 de către B.E.J. C.G. ci numai cea cu nr. 123/2002 privind imobilul din str. F. nr. 7.

B.E.J. C.G. confirmă existența notificării 123 bis/2002 faptul că a fost comunicată Prefecturii Vrancea și că dovada de comunicare s-a înaintat reclamantei.

Din coroborarea acestor date rezultă că apelanta reclamantă și-a îndeplinit obligația trasată de art. 22 din Legea nr. 10/2001 de a depune o notificare cu privire la imobilul solicitat prin intermediul unui executor judecătoresc însă ulterior această notificare s-a rătăcit pe traseul dintre executor și Prefectura Vrancea.

Atâta vreme cât apelanta reclamantă și-a îndeplinit întocmai obligațiile prevăzute la art. 22 din Legea nr. 10/2001, nu are vreo culpă pentru că notificarea nu a ajuns la destinație sau nu a fost înregistrată de Prefectura Vrancea instanța a constatat că dispoziția emisă de Primarul Mun. Focșani în baza acestei legi speciale nu concordă cu datele de fapt ale speței.

Comentariu: În cauză, reclamanta a formulat acțiune împotriva dispoziției emise de primar prin care i s-a respins notificarea formulată în baza Legii nr. 10/2001, deoarece nu a respectat termenul de depunere prevăzut de

lege. Reclamanta a invocat faptul că a solicitat unui executor judecătoresc comunicarea notificării, însă aceasta a fost pierdută ulterior pe traseul dintre executor și autorități publice, fără să existe o culpă în acest sens din partea reclamantei.

Instanța a apreciat că reclamanta și-a îndeplinit obligația trasată de art. 22 din Legea nr. 10/2001 de a depune o notificare cu privire la imobilul solicitat prin intermediul unui executor judecătoresc, însă ulterior această notificare s-a rătăcit pe traseul dintre executor și Prefectura jud. Vrancea.

Atâta vreme cât apelanta reclamantă și-a îndeplinit întocmai obligațiile prevăzute la art. 22 din Legea nr. 10/2001, nu are vreo culpă pentru că notificarea nu a ajuns la destinație sau nu a fost înregistrată de Prefectura Vrancea instanța a constatat că dispoziția emisă de Primarul Mun. Focșani în baza acestei legi speciale nu concordă cu datele de fapt ale speței.

4. Despăgubiri pentru lipsa de folosință a terenului ocupat de instalația de distribuție a curentului electric. Diferențieri în funcție de data amplasării stâlpilor/ Compensations for not using the domain where the electrical plant is placed. Differences according the date of placing the pillars appear

Decizia civilă nr. 149/A din 23.09.2016, Curtea de Apel Galați, Secția I civilă

Abstract: The suer was given back, according to Law no. 18/1991, the property right over a domain where three high electrical tension pillars were placed. After adopting Law no. 13/2007 and Law no. 123/2012 by which the right of the landlords to be given compensations for building installations for transporting electricity on their properties was admitted, the suer took action against the company of electricity in order to force that the pillars are being taken away and, accordingly, to be given compensations. But the court decided that the provisions stipulated by these normative acts are applicable only to the installations that transport electricity built after they were adopted. In fact, the pillars were put there before December 1989. According to article 41, line 4 of Law no. 13/ 2007, the actual provision, respectively article 44, line 4 of Law no. 123/ 2012, the domains where the electrical installations for distribution are placed, existent when the present law was adopted, are and remain in the public property of the state. The legal texts invoked by the suer - articles 53, 54 and 59 of OUG no. 63/1998 that regulated the conditions for exercising the right of use and servitude over the domains that represent private property, by establishing the necessity of an agreement between the landlords of the affected lands and a legal provision, as well as the initiation of the legal procedure of expropriation - are not applicable as they are only incidents occurring in certain situations, when the land is in the property of a third party, at the moment when the pillars were placed. In this issue,

the practice in court was not the same as there are definitive solutions by which the according certain compensations was also provisioned for the pillars of high tension placed before the above mentioned laws were adopted.

Prin cererea înregistrată la data de 05.05.2014 pe rolul Judecătoriei Focșani reclamanta C.V. a solicitat în contradictoriu cu pârâta SC FDEE -EDMN SA - Sucursala de Distribuție Focșani, obligarea pârâtei la a ridica construcția reprezentând trei stâlpi de înaltă tensiune situați pe terenul în suprafață în suprafață de 300 mp proprietatea reclamantei situat în intravilanul comunei Balotești, jud. Vrancea, obligarea pârâtei la plata sumei de 54.000 lei cu titlu de despăgubiri, reprezentând contravaloarea lipsei de folosință pe ultimii trei ani a suprafeței de 300 mp teren pe care pârâta o ocupă, obligarea pârâtei la plata de daune interese în valoare de 1.000.000 lei pentru prejudiciul suferit ca urmare a încălcării dreptului de folosință asupra terenului proprietatea sa, obligarea pârâtei la acordarea de despăgubiri potrivit pct.2 și 3 din cerere, cu cheltuieli de judecată.

În drept cererea a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr.123/2012.

Prin sentința civilă 5/ 2016 a Tribunalului Vrancea s-a respins ca nefondată cererea.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta care a criticat soluția instanței de fond, în principal, sub următoarele aspecte:

- 1) În mod eronat a reținut instanța faptul că stâlpi ar fi fost amplasați în anul 1970, când, în realitate, au fost montați în perioada 1956-1958, în timpul regimului comunist.
- 2) Hotărârea este motivată în ansamblu, generic nu cu privire la fiecare capăt de cerere în parte, indicându-se decizii ale CC, ale ÎCCJ, texte pe care le reproduce întocmai.

Consideră reclamanta că ar fi aplicabile dispozițiile Legii nr. 123/2012, art. 30, potrivit cărora rețelele electrice de transport pot fi amplasate pe terenurile cu privire la care statul a dobândit dreptul de proprietate. Or, în speță, suprafața de 300 mp, nu a fost niciodată în proprietatea statului, care nu l-a expropriat, autorii săi nefiind lipsiți niciodată formal de proprietate, astfel încât nu sunt incidente disp. art. 41 (4) din Legea nr. 13/2007, art. 44 alin. 4 din Legea nr. 123/2012 sau disp. art. 41 din Legea nr. 18/1991, ci disp. art. 44 din Constituție, art. 556, alin. 3 din C.civ., art. 562 alin. 3 C.civ și art. 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

- 3). Consideră că raportat la data edificării stâlpilor (1956-1958) ar fi aplicabile în speță disp. art. 3 alin. 2 din Legea nr. 213 potrivit căruia fac parte din domeniul public sau privat, bunurile dobândite în perioada 6

martie 1945-22 decembrie 1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil ceea ce nu a fost situația terenului în litigiu.

A mai susținut că potrivit art. 53, 54 și 59 din OUG 63/1998 reglementau condițiile de exercitare a dreptului de uz și servitute asupra terenurilor proprietate privată, stabilind necesitatea existenței unui acord între proprietarii terenurilor afectate sau a unei hotărâri judecătorești precum și inițierea procedurii legale de expropriere.

Ulterior, de la 22.02.2007, a intrat în vigoare Legea nr. 13/2007, înlocuită și aceasta prin Legea nr. 123/2012, existând prevederi similare în aceste acte normative, privind încheierea de acorduri cu proprietarii terenului cu privire la cuantumul indemnizațiilor și a despăgubirilor (art. 16 din Legea nr. 13/2007) și posibilitatea de cumpărare a terenului de la proprietar sau de inițierea procedurii legale de expropriere (art. 21 din Legea nr. 13/2007 și art. 17 din Legea nr. 123/2012).

Intimata SC FDEE E.D. a formulat întâmpinare prin care a reiterat apărările din fața instanței de fond.

Prin decizia civilă nr. 149/A din 23.09.2016 a Curții de Apel Galați s-a respins apelul ca nefondat.

1). Reclamanta C.V. este proprietara unui bun imobil în suprafață de 300 de metri pătrați, situat în intravilanul comunei Balotești, Jud. Vrancea, Tarlaua 15, Parcela 857, așa cum rezultă din certificatul de legată numărul 1/ 9. 01 .2007, eliberat de Biroul Notarului Public C.S. Bunul imobil în litigiu a aparținut lui F.V., socrul mătușii sale, care l-a dobândit prin contractul de vânzare - cumpărare autentificat sub numărul 1829 / 22 noiembrie 1932.

Nu există date care să permită stabilirea cu certitudine a momentului amplasării celor trei stâlpi de înaltă tensiunile pe acest teren, după afirmațiile apelantului acest moment situându-se între anii 1956 -1958, iar după referințele indicate în motivele de apel, datând din perioada 1954 - 1956, în timp ce Tribunalul Vrancea a apreciat, raportat la concluziile expertului, că au fost edificate în anul 1970. Acest aspect nu are însă o mare relevanță în soluționarea prezentei spețe, așa cum se va observa din cele ce urmează.

Deși apelantul afirmă că bunul nu a intrat niciodată în proprietatea statului, din actele și lucrările dosarului rezultă că suprafața de 300 mp, teren arabil intravilan, a făcut obiectul legilor reparatorii, fiind restituit mătușii reclamantului, V.S., conform Titlului de proprietate 127147/ februarie 2001. Prin urmare, la momentul amplasării celor trei stâlpi pe teren, acesta nu se afla în proprietatea autorului reclamantei - apelante, ci fusese preluat de stat, pentru că altfel nu se mai justifica reconstituirea dreptului de

proprietate în baza Legii nr. 18/1991. Or, întreaga argumentație a reclamantului se bazează pe această ipoteză, nesusținută de probele dosarului, potrivit căreia, la momentul amplasării celor trei stâlpi, terenul se afla în proprietatea privată a autorului reclamantei.

Din aceste considerente, la situația de fapt stabilită, corect a reținut instanța incidența dispozițiilor articolului 41 al. (4) din Legea nr. 13/ 2007, în actuala reglementare articolul 44 alin. (4) din Legea nr. 123/ 2012, potrivit cărora terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție, existente la intrarea în vigoare a prezentei legi, sunt și rămân în proprietatea publică a statului.

Textele legale invocate de apelant: articolul 53, 54 și 59 din OUG 63/1998, ce reglementau condițiile de exercitare a dreptului de uz și servitute asupra terenurilor proprietate privată, stabilind necesitatea existenței unui acord între proprietarii terenurilor afectate sau a unei hotărâri judecătorești, precum și inițierea procedurii legale de expropriere nu sunt aplicabile în speță, fiind incidente numai în situația în care terenul se află în proprietatea unui terț, la momentul amplasării stâlpilor.

În mod similar, dispozițiile art.16 din Legea 13/2007 sau art. 17 din Legea nr. 123/2012, legi succesive care au reglementat energia electrică, nu sunt relevante pentru soluționarea prezentei spețe.

Nici al doilea motiv de apel ce vizează nemotivarea hotărârii cu privire la fiecare capăt de cerere, ci generic prin reproducerea întocmai a mai multor decizii ale Curții Constituționale, CJUE și ale Înaltei Curți de Casație și Justiție nu poate fi primit.

În condițiile în care reclamantul invocă faptul că amplasarea celor trei stâlpi, doi pe liniile de hotar și unul în mijloc, reprezintă o veritabilă privare de proprietate, încălcându-se articolul 1, Protocolul 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, Tribunalul era obligat să facă o analiză a jurisprudenței în materie.

În acest context, este relevantă Decizia 805/ 2009 Curții Constituționale care a concluzionat, raportat la dispozițiile articolelor 16, alin. (1), (2), (3), (4) și art. 19 din Legea 13/2007, că exercitarea dreptului de uz și servitute asupra proprietății afectate de capacitățile din domeniul energiei electrice cu titlu gratuit, pe toată durata existenței acestora, nu se traduce printr-o expropriere formală și nici și de fapt, ci răspunde unor clauze de utilitate publică și se limitează la un control al folosirii bunurilor, necontravenind nici articolului 1 din Protocolul 1 al CEDO, referitor la protecția proprietății private.

În același sens, prin decizia numărul 1256/ 2011 a Curții Constituționale s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor articolului 41 alin (4) din Legea 13/2007, reținându-se, în esență, că înființarea instalațiilor și executarea creării lor la capacitățile energetice pentru buna funcționare a acestora reprezintă un interes major și că legiuitorul e pe deplin competent să stabilească limitele exercitării dreptului de proprietate.

Din aceleași considerente Tribunalul a considerat relevantă cauza Mirela Cernea și alții împotriva României, aplicabilă, de asemenea, în speță, în care nu s-a constatat încălcarea articolului 1 din Protocolul 1 al CEDO. Curtea a considerat că, în domeniu complex și delicat ca acela al strategiei naționale în cadrul energetic, statul dispune de o marjă largă de apreciere pentru a-și desfășura politicile sale de interes general. S-a statuat că analiza caracterului proporțional al atingerii aduse dreptului la respectarea bunurilor poate să depindă de existența unor garanții de procedură care să asigure punerea în aplicare a sistemului și impactul său asupra proprietarului. Curtea a constatat că legile naționale adoptate succesiv în domeniul energetic nu sunt nici arbitrare, nici imprevizibile, și conțin asemenea garanții.

2). Raportat la împrejurarea că instanța nu a răspuns la fiecare capăt de cerere, Curtea de apel constată următoarele:

Prin cererea formulată, reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la ridicarea celor trei stâlpi de înaltă tensiune, amplasați pe suprafața de 300 mp, obligarea la plata valorii lipsei de folosință și obligarea la daune interese pentru prejudiciul suferit ca urmare a încălcării dreptului de folosință asupra terenului, ce-a determinat imposibilitatea de a construi o locuință pe acest teren.

Curtea a considerat că motivarea Tribunalului răspunde fiecărui capăt de cerere formulat.

Acțiunea a fost respinsă în totalitate, în esență, pentru că potrivit articolelor menționate terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție sunt și rămân în proprietatea publică a statului, iar exercitarea drepturilor de uz și de servitute asupra proprietăților private afectate de capacitățile energetice se realizează cu titlu gratuit pe toată durata extinsei acestora, legiuitorul făcând distincție numai cu privire la exercitarea dreptului de uz și de servitute asupra proprietăților private ce se va realiza după intrarea în vigoare a prezentelor legi. În plus, s-a mai reținut în hotărâre că legea prevede anumite remedii pentru proprietarul terenului afectat de stâlpi de înaltă tensiune (mutarea rețelei energetice la solicitarea proprietarului cu suportarea financiară a operațiunii), situație în care evident nu era posibilă

ridicarea celor trei stări de înaltă tensiune decât în condițiile stipulate de lege.

Din toate aceste considerente, având în vedere dispozițiile articolului 480 alineatul (1) NCPC s-a respins ca nefondat apelul declarat de reclamanta C.V. împotriva sentinței civile 5/2016 a Tribunalului Vrancea Secția a II-a civilă.

Comentariu: Reclamantei i s-a reconstituit, în temeiul Legii nr. 18/1991, dreptul de proprietate asupra unui teren pe care erau situați trei stâlpi de înaltă tensiune. Ulterior adoptării Legii nr. 13/2007 și Legii nr. 123/2012, prin care s-a recunoscut dreptul proprietarilor terenurilor la acordarea unor despăgubiri pentru construirea de instalații de transport electricitate, reclamanta a promovat acțiune împotriva companiei de electricitate pentru obligarea la ridicarea stâlpilor, iar, în subsidiar, acordarea de despăgubiri.

Instanța a reținut, însă, că dispozițiile acestor acte normative sunt aplicabile numai instalațiilor de transport electricitate ridicate după intrarea lor în vigoare. În cauză, stâlpii electrici au fost amplasați înainte de decembrie 1989.

Conform articolului 41 alin. 4 din Legea nr. 13/ 2007, în actuala reglementare articolul 44 alin. 4 din Legea nr. 123/ 2012, terenurile pe care se situează rețelele electrice de distribuție, existente la intrarea în vigoare a prezentei legi, sunt și rămân în proprietatea publică a statului.

Textele legale invocate de reclamantă - articolul 53, 54 și 59 din O.U.G. nr. 63/1998, ce reglementau condițiile de exercitare a dreptului de uz și servitute asupra terenurilor proprietate privată, stabilind necesitatea existenței unui acord între proprietarii terenurilor afectate sau a unei hotărâri judecătorești, precum și inițierea procedurii legale de expropriere - nu sunt aplicabile în speță, fiind incidente numai în situația în care terenul se află în proprietatea unui terț, la momentul amplasării stâlpilor.

În această problemă, practica instanțelor judecătorești nu a fost unitară, existând soluții rămase definitive prin care s-a dispus acordarea de despăgubiri și pentru stâlpii de înaltă tensiune amplasați înainte de intrarea în vigoare a legilor sus-amintite.